

Szüléstörténet

2008.09.07. vasárnap

17.00 óra

Barátnőmék vendégségben voltak nálunk, odaadtuk a zenélős bili ajándékot a kiscsajnak, meg pizzát ettünk. Becsuktuk az ajtót utánnuk és mondom a férjemnek, hogy elmegyek pisilni, mert már majd összepisilem magam. Ülök a wc-n és csak jön-jön-jön a pisi (gondoltam én) csak kezdett gyanús lenni a dolog, hogy nem tudom visszatartani. Hm gondoltam ez lehet, hogy valami gáz, de szó nélkül inkább lezuhanyoztam hátha segít. De csak nem akar múlni a dolog. Így szóltam páromnak, hogy ugyan már nézze meg honnan folyik belőlem és mi a fene, mert nem igaz, hogy ennyire nem tudom tartani a pisit. Mondta, hogy ez bizony nem onnan jön. Ekkor már tudtam, hogy folyik a magzatvíz. Mondtam a páromnak, hogy ez van. Ő egyből megjegyezte, hogy ennek nem lenne még szabad megtörténnie így a 34. héten. Helyesltem és kértem, hogy adja a mobilomat, mert felhívom a szülésznőt, akivel kb. 4 napja találkoztam először és megbeszéltük, hogy hogyan indulunk szülni. (Bár októberre volt megbeszélve!) Hívtam és mondtam neki, hogy nem biztos, de szerintem folyik a magzatvíz. Ő mondta, hogy ha nem vagyok benne biztos menjek inkább be, ő pont ügyeletes és rendes doki van, mert ha mégsem az akkor az a doki haza enged, nem tart bent. Telefon letesz és mondom a páromnak, hogy megyünk befelé a kórházba, kell minden cucc. Az én cuccom, a babacucca, papírok stb., stb. (Valamiért minden készen volt szinte!) Ő elég idegesen pakolászott és öltözött, én is öltöztem és csak azon járt az agyam, hogy most mi van!!! Persze én is tiszta idegben, de nem mutattam, mert akkor lehet, hogy bepánikolt volna a drágám, így csak azt hajtogattam, hogy papírok, kocsikulcs, fényképező, telefon, elemek. (Persze elemek nem voltak feltöltve, de sebaj.) Összepakolva elindultunk és úgy döntöttünk, hogy a szülőket csak akkor hívjuk, ha kiderül a kórházban, hogy mi van, addig nem idegesítünk senkit. Így elindultunk a kórházba.

18.00 óra

A kórházba megérkezvén szülésznő kijön és behív, hogy mindjárt jön a doki és megvizsgál. Párom addig a folyosón várakozott. Doki gyorsan kérdezi mi a helyzet, aztán vetkőzés és megvizsgált. Egyből megindult a magzatvíz még jobban, számomra hihetetlen mennyiséget éreztem. Doki közli, hogy bizony ez a magzatvíz és 1 ujjnyira nyitva. Felveszi az adataimat és közli, hogy kapok tüdőérlelő injekciót, megnézzük, hogy hogyan alakulnak a fájások és ha lehet, akkor magnézium infúzióval próbálják húzni a dolgot, tehát hétfőn este 6-kor szülünk addig hat a tüdőérlelő. Átöltözés kórházi cuccba. Párom közben bejön a ruháimért, majd átöltözés után kimentem vele a folyosóra és mondtam neki, hogy innen baba nélkül mi már haza nem megyünk, semmi gond nem lesz, minden ok menjen haza, hívja a főnököt, hogy holnap nem megy dolgozni, mert szülünk lehet, hogy napközben, vagy este 6-kor és majd hívom, hogy mikor induljunk. Közben szüleim megérkeznek, nekik is mondom, hogy mizu és menjenek haza, mert csak másnap lesz szülés stb., stb. Majd a szülésznő hív, hogy menjek, rátesz az NST-re, meg a tüdőérlelőt megkapom. Így mindenki haza, anyával megbeszélve, hogy visszajön, mert eleve ő lett volna bent velem, így hazarohant és jött is vissza.

18.00 – 00.00 között

Innentől kezdve az idő számomra megszűnt. Vajúdóban fekszem, tüdőérlelő beadva, NST-n rajta és jönnek a fájások. Már mint a gép szerint, mert én semmit nem éreztem. A fájások 2 percenként jöttek 1 percesek és az értékük 90-100 között mozog, már amit láttam a papíron. Jön a szülésznő és doki, hogy akkor azonnal magnézium infúzió. De mint halottnak a csók. Semmit nem ért a dolog. Így doki ismét vissza és közli, hogy ebből még ma szülés lesz készítsenek elő. Így anyum értesíti férjem és apum, hogy jöjjenek vissza, mert mégis szülünk. Szegények rohangáltak, mint pók a falon én meg jókedvően, mosolyogva az egészet fel sem fogva, mintha másnak az életét élném. Még a védőnőt is felhívtam, hogy bocsi, de a másnapi tanácsadásra nem megyek mert szülök. Azaz olyan dolgokat intéztem és járt az agyam a dolgokon, hogy én is meglepődöm. Szülésznő kérdezi a borotválást, amit én pont aznap elvégeztem magamon. (Vajon jel lett volna?) Így csak beöntés. (Rosszabba számítottam.) Majd gyorsan elkezdtem szedni a homeós bogyókat, mondta a szülésznő, hogy vagy segít vagy nem, de a próbát megéri. Aztán zuhanyzás és felfekvés az ágyra, hogy nézzék a fájásokat és a baba szívhangját. Közlik velem, hogy alakul a dolog mégis, mert a fájások csökkennek. Mire én közöltem, hogy lehet, hogy a gép azt mutatja, de én kezdem érezni a dolgokat igen komolyan. Na akkor várjunk. Anyummal ketten maradtunk én nézem a gépet, hogy hogy jönnek a fájások és mekkorák, mert még mindig nem az a fájdalom, amire várok, aztán egyszer csak furcsának hallom a baba szívhangját. De csak egy pillanatig. Szülésznő jött én mondom, hogy nem jó a szívhang, ő bólogat, hogy látja, jön a doki ő is nézi, hogy bár csak egyszer-kétszer volt fura, de nem tetszik ez nekik, főleg, hogy még mindig csak 1 ujjnyira vagyok nyitva. Majd közlik, hogy ebből császár lesz, mert a szívhang nem tetszik és nincs tágulás, meg igazi fájdalom, és a baba is fent van még. Itt már nem bántam semmit, csak szedjék ki, hogy jól van-e és ne legyen baja. Így megkaptam a katétert, lábzsákot, öltözéket, stb. és már toltak is a műtőbe. Útközben vagy 100-an kérdezték a baba nevét, mindenki helyeselt, hogy milyen szép név és végre nem valami furcsaság.

21.00 óra után valamikortól

Maga a császármetszés! Megkaptam a gerincérzéstelenítést, ami hihetetlenül fura dolog, hogy teljesen érszél van az ember, de mellkastól lefelé nem érez semmit és az akarat sem működik. Meg kellett emelni a lábam, meg csipkedtek aztán mondták, hogy okés a dolog. Mehet a műtét. Hihetetlenül kedves volt mindenki, amit sosem felejték el, hogy mennyire megnyugtató volt, ahogy viselkedtek, mintha ez természetes dolog lenne, ami történik velem. Az ügyeletes doki előtt pedig le a kalappal, mivel a választott dokim még külföldön volt, így rá maradtam, de kiderült, hogy az én dokim ha nincs neki adja át a kismamáit. Aztán elkezdtek felszabdálni, amit meg is jegyzett az altató orvos, hogy fura dolog-e tudni, hogy nem érzem azt, amit tudok, hogy vágnak. Aztán csak azt éreztem, hogy lentről húzzák a gyerek visszafelé. Kiderült, hogy ő már igen csak elindult lefelé, kifelé. És szuperédesen felsírt, hihetetlen erős hanggal. Láttam a lábát és fenekét. De el is rohantak velem. Majd a dokik elkezdtek összevarni. Megnyugtattak, hogy szépen felsírt és hatalmas baba semmi gond. Persze én még mindig nem fogtam fel, hogy mi is a helyzet. Aztán hallgattam a dokik beszélgetését, akik nagyon jópofák voltak, még meg is mosolyogtattak és ők is örültek, hogy ha ilyen jó kedvem van akkor semmi gond nem lehet, legalább biztosak, hogy nem érzek semmit. Aztán a szülésznő visszacsempészte nekem Mátét. Tiszta magzatmáz volt és szuper édi. Megnéztem gyorsan megvan minden porcikája és adtam neki 2 puszit. Aztán vitték fel a gyerekosztályra. A legfurább az volt, hogy nem tudtam sírni, csak a gombóc volt a torkomban. Hihetetlen érzés. Sosem felejttem el az biztos. Kb. 23.00 óra volt mire én is felkerültem a szobába.

(Éjfélkor jöttek szólni, hogy viszik fel Pestre, jön érte a koraszülöttes kocsi, de ez már más történet.)

Összefoglalva

Amilyen hirtelen gondolta kisfiam, hogy világra jön, úgy is zajlottak az események. Azt még mindig nem tudom felfogni, hogy ő van és azt sem, hogy hogy tudtam az egészet úgy végig csinálni, hogy amit utólag a nővérek, dokik és családtagok megjegyeztek, hogy mosolyogva, szerintük hihetetlen nyugalommal.

A legfurább pedig végiggondolni az azelőtti napok eseményeit, hogy az egészet lehetett volna már tudni, főleg ha nem első gyerekes anyuka lennék. Hisz napok óta minden baj volt, senkivel sem akartam már semmit beszélni, semmit nem akartam már csinálni, semmihez sem volt már kedvem, csak a takarításon járt az agyam, ha nem itthon, akkor anyuméknál működtem. Étvágyam már szinte semmi nem volt, de a melegre fogtam. Aztán minden nap pakoltam és rendezgettem a kórházi pakkot, babacuccokat és vasárnap még szépségápolást is végeztem magamon. Még mint az örült pénteken elintéztük a babakocsit, a gyerekorvost. És éppen bejelentkeztem fodrászhoz és fogorvoshoz.

Ja és hogy miért is jött ő hamarabb? A dokik, szülésznő, gyerekorvosok szerint:

- hidegfront jött pont és azt állítják, hogy hidegfrontnál a magzatvíz folyik el, melegfrontnál a fájások jönnek
- az állítólagos terhességi cukorbetegségem, amit a cukorterhelés után semmi nem bizonyított
- a vizeletemben a szülés előtti héten kimutatott bakteriális fertőzés, amit antibiotikummal kezeltek, de már a tenyésztésre sem maradt idő
- esetleges méhen belüli fertőzés

És mikorra vége lett a napnak, szülésnek gondoltam én, még csak onnantól kezdődött a neheze, hisz vasárnap éjjel láthattam őt, majd 3 nap múlva láttam ismét és foghattam a kezembe addig azzal a tudattal, hogy ő milyen messze van tőlem és nem tudok rajta segíteni, nem tudok vele lenni. De az a 3 kórházi nap és a pesti események még külön-külön egy történet.